

TÁ CÔ GIÁO

Ngày xưa ngày xưa, trên trái đất xinh tươi có một đàn chim ca hát chào đón cô giáo chủ nhiệm mới... Thiên sứ đã giao nhiệm vụ cho cô giáo ấy phải đưa những cô, cậu bé lần lượt lên đò sang bờ bên kia của kiến thức và đỉnh cao của thành đạt. Đều đặn hằng năm cô giáo ấy lại đón rồi đưa, lại chắp thêm đôi cánh cho những khóa học trò vừa ngoan vừa dễ thương và hãy còn ngây ngô khờ khạo bay vào bầu trời xanh. Và giờ đây khi những năm cũ đã qua, năm nay cô giáo đó lại tiếp tục đưa tôi - một đứa học trò nhỏ đến bến bờ vô tận của tri thức. Thầy cô - hai chữ thiêng liêng mà chỉ có những học sinh đủ tư cách mới được phép gọi. Họ là những người đã dẫn dắt chúng tôi đi trên con đường đời của riêng mình, người chắp cánh ước mơ cho chúng tôi. Mọi người vẫn thường nói thầy cô là người lái đò cho học sinh. Khi một năm học kết thúc là chuyến đò cập bến. Có lẽ trong chuyến đò đó đã có biết bao điều thú vị. Thầy cô dạy cho chúng tôi biết rằng trong cuộc sống có rất nhiều khó khăn, thử thách nhưng cũng có vô vàn niềm vui và sự bất ngờ.

Nhờ thầy, nhờ cô luôn tận tình điều khiển, lèo lái chuyến đò đó nên chúng tôi đã vượt qua tất cả những khó khăn, để rồi theo chuyến đò cập bến cảng kiến thức trong niềm vui, niềm không chỉ riêng của chúng tôi, mà còn của thầy cô nữa. Những gì thầy cô làm cho chúng tôi rất thiêng liêng, cao quý đâu kém những gì cha mẹ làm cho chúng tôi.

Con người chắc hẳn ai cũng có thời cấp sách tới trường. Đó là khoảng thời gian đẹp nhất, thời của tuổi mộng mơ, của những ý tưởng vụt đến rồi vụt đi, của cả sự ngộ nghĩnh.

Chính thầy cô là những người thay đổi cuộc đời chúng tôi, uốn nắn chúng tôi từng chút một trên con đường học vấn. Từ khi chúng ta còn bi bô tập nói đã đã được đưa tới trường mẫu giáo để tập làm quen với trường lớp. Cũng chính tại đó, thầy cô đã dạy cho chúng ta biết thế nào là lễ nghĩa, là biết cách cư xử cho phải phép. Rồi từng ngày, chúng ta bước lên những bậc cao hơn của nấc thang kiến thức. Thầy cô luôn dõi theo chúng ta. Từ một con điểm tốt, một ý tưởng hay cho đến một sai phạm nhỏ, một lần không thuộc bài, thầy cô đều chú ý khen ngợi hoặc nhắc nhở. Thầy cô là những người thâm lặng đưa chúng em đến đỉnh cao của kiến thức, cho chúng ta một tương lai tươi đẹp.

Chúng tôi luôn tự hào vì là học sinh của trường QUANG TRUNG, tự hào không chỉ vì được học tập trong một môi trường tốt, mà còn vì chúng tôi đã được những thầy cô giáo

giỏi tận tình dạy dỗ. Ở đây, thầy cô giáo không chỉ đơn thuần là một người thầy, người cô mà còn là người cha người mẹ. Thầy cô sẵn sàng dành thời gian lắng nghe những thắc mắc, những tâm sự của chúng tôi. Thầy cô có thể tạo cho chúng tôi những trận cười sảng khoái trong giờ học khi chúng tôi cảm thấy căng thẳng. Thầy cô có thể kiên nhẫn lắng nghe và thông cảm với chúng tôi. Thầy cô khẽ cười và gật đầu khi chúng tôi cúi chào lễ phép. Nhưng thầy cô buồn khi chứng kiến chúng em hồn lảo. Phải chăng thầy cô đã luôn không cho phép mình được khóc mỗi khi học trò hư, để giữ lòng mãi cứng rắn dạy bảo chúng tôi. Vâng, tất cả, tất cả, từ những gì nhỏ nhặt nhất đến những điều cao cả nhất chúng tôi đều coi trọng, vì đó là tình thương mệnh mông như trời biển của thầy cô dành cho chúng tôi. Chắc các bạn cũng đang thắc mắc là tôi kể về ai đúng ko. Đó chính là cô NGUYỄN THỊ NGỌC DIỆU - giáo viên chủ nhiệm của tôi.

Ấn tượng đầu tiên của tôi về cô là nụ cười dễ mến, cô cực kỳ dễ thương, và ấn tượng khi nhìn ngoài không ai có thể đoán được tuổi thật của cô! Tôi đã nghe các anh chị khóa trước kể lại cô giảng bài rất hay và rất gần gũi với học trò, ngày đầu tiên học cô thì tôi đã chứng thực ngay được điều đó. Cô giảng bài rất có hồn cùng với nhiều ví dụ khá là thú vị đã như cuốn hút tôi vào bài văn cô giảng. Đó là những ấn tượng ban đầu, để rồi từ những ấn tượng này đến ấn tượng khác tôi lại càng hiểu và dành nhiều tình cảm cho cô hơn. Không biết là cô có cảm nhận được những tình cảm mà tôi dành cho cô không nhỉ? Chắc là không đâu. Tình cảm đó là sự biết ơn từ những bài học cô đã dạy cho tôi, là lòng kính trọng, là sự ngưỡng mộ về sự nhiệt huyết và trái tim yêu nghề của cô. Cũng là tình cảm của một đứa con gái dành cho người mẹ của mình. Tình cảm đó cứ mãi ấp ủ trong tôi rất nhiều, nhiều tới nỗi tôi không biết phải bắt đầu từ đâu và kết thúc như thế nào nữa. Tôi không phải là một học sinh giỏi môn văn, nhưng những bài văn tôi viết ra có thể được coi là khá nếu không nói là quá tệ. Dù trong lòng tôi có rất nhiều tình cảm dành cho cô nhưng tôi vẫn không thể viết ra một bài văn hay bất cứ cái gì có thể gọi là hoàn chỉnh để có thể nói hết được tình cảm của tôi dành cho cô được. Việc duy nhất mà tôi có thể làm được là bây giờ ngồi đây, viết lên những dòng chữ này để có thể nói lên tất cả tình cảm, suy nghĩ xuất phát từ tận trái tim tôi.. Làm sao tôi có thể quên những ánh mắt ấm áp, dịu hiền của cô, những ánh mắt luôn dõi theo hình bóng của từng học trò bé nhỏ trong suốt cả quãng đời cắp sách đến trường. Hình ảnh cô giáo trước tà áo dài thướt tha. Không chỉ vậy, điều gây ấn tượng nhiều nhất với tôi chính là nụ cười của các thầy cô. Đặc điểm này

không hẳn là kiêu sa, cũng chẳng đặc biệt gì nhưng tôi lại vô cùng trân trọng những nụ cười ấy. Vì đó chính là sự động viên, khuyến khích mỗi khi tôi đạt điểm cao, là nguồn động lực giúp tôi vươn lên trong học tập. Cứ mỗi khi thấy cô cười, trong tôi bỗng nhận ra được một điều: Không phải lúc nào thầy cô cũng cười với chúng tôi nhưng chỉ cần những người thầy, người cô cười một nụ cười yêu thương thì trong tôi bỗng dâng trào một niềm vui sướng giống như tôi vừa làm được một điều gì rất lớn cho thầy cô. Mỗi khi tôi phạm lỗi, vẫn là khuôn mặt quen thuộc ấy nhưng hành động đã không còn những nụ cười vui vẻ của ngày nào mà thay vào đó là một ánh mắt nghiêm nghị. Mặc dù thầy cô không la hoặc trách mắng gì nhưng tôi như đọc được một chút buồn bã và thất vọng thoáng qua những đôi mắt kia. Những lúc như vậy sao mà tôi cảm thấy ân hận quá! Sao lại có thể quên những nụ cười hạnh phúc, hay những nụ cười vỗ về, an ủi. Cô ơi! Cô có biết rằng những nụ cười của các thầy cô lại chính là ngọn lửa hồng sưởi ấm những trái tim nhỏ bé non nớt của đám học trò chúng con hay không? Chỉ bao nhiêu đó là mình quá may mắn hơn rất nhiều đứa trẻ khác. Bao gánh nặng về cuộc sống, công việc, gia đình và những cực nhọc chất chồng lên đôi vai của những người giáo viên. Thật không thể nào có thể diễn tả được hết nỗi biết ơn sâu nặng của tôi đối với cô, những người luôn miệt mài bên những trang giáo án, truyền đến học trò chúng tôi những bài học hay và bổ ích, những người đã không quên nhọc nhằn giúp xây dựng một thế giới huy hoàng, một tương lai tươi sáng bằng con đường học vấn. Thế giới của tri thức nhân loại mới rộng lớn và bao la làm sao! Nhưng chính những người thầy người cô đã dẫn dắt chúng tôi bước

Tuy thế, cô tôi nghiêm lắm đấy chẳng phải là ở lớp có mấy “tướng” tướng cô hiền nên làm tới, khi cô nghiêm sắc mặt, thì các “vị” nữ lại sợ hãi. Cô thật sự là “người mẹ” thứ hai của chúng tôi. Cô như đi guốc trong ruột tôi, những gì tôi nghĩ trong đầu thế mà cô cũng biết, cô nói trúng phóc ý nghĩ của chúng tôi, có đôi lúc, tôi thấy cô thật gần gũi, có những lúc tôi cũng như các bạn rất khó nói chuyện với người khác, kể cả mẹ mình, nhưng tôi lại dễ dàng kể cho cô nghe, với giọng tâm tình, thủ thỉ, cô hướng dẫn, giảng giải thậm chí kể những câu chuyện vui để từ đó mọi vướng mắc, ám ức trong tôi được giải tỏa một cách nhẹ nhàng. Cô đã đến với chúng tôi dịu dàng, ân cần từ đầu năm lớp sáu. Tôi vẫn nhớ như in cái dáng vẻ hiền lành của cô khi bước vào lớp, giọng nói ấm áp của cô khi cô nói cô sẽ là chủ nhiệm của lớp chúng tôi. Tôi nghĩ, cô là một cô giáo chủ nhiệm vất vả. Cô như người mẹ, luôn lo lắng cho những đứa con - những đứa học trò của mình. Chẳng

hiều có phải tại lớp tôi tuổi hổ - chúa sơn lâm hay không mà nghịch ngợm, mất trật tự kinh khủng. Có vẻ như đứa nào đứa đấy đều muốn khẳng định cái tiếng “gầm” dũng mãnh của mình nên nói chuyện như pháo rang, làm cô phải đau đầu vì kỉ luật của lớp. Cô không phải là người sang trọng hay quý phái gì mà cô rất gần gũi, giản dị như chính những đứa học sinh mà cô đang dạy vậy và chính điều đó đã khiến cho những đứa học sinh nghèo như chúng tôi cảm thấy yêu thương cô đến kì lạ.. Cô cũng đã ngoài bốn mươi tuổi, cái tuổi có lẽ cũng chẳng còn khỏe mạnh, cái tuổi mà đã cảm thấy dấu hiệu của tuổi già, vậy mà ngày nào cũng như ngày nào, dù có tiết hay không, cô đều chạy xe đến trường, lúc nào cô cũng đến lớp thật sớm để theo dõi tình hình lớp, lo lắng cho từng điểm thi đua của lớp rồi khi thấy lớp có bạn đi muộn, có bạn chưa học bài, lớp mất điểm thi đua, cô lại phải buồn. Cô quên mình để hi sinh cho lớp, lúc nào bữa sáng của cô cũng là bánh mì hoặc 1 bịch sữa, cũng có lúc cô ko ăn sáng mà vẫn đến lớp. Cứ mỗi sáng thấy cô như vậy tôi lại đem lòng yêu quý cô hơn.

Tôi nhiều lúc phải tự hỏi mình, tại sao cô lại làm như vậy? Đáng lẽ ra ngày hôm đấy cô được nghỉ, đáng lẽ ra ngày đó cô được về sớm, nhưng cô lại đến trường, nán lại vài tiết, để rồi lại chuốc lấy cái lo lắng, cái buồn phiền. Lớp mất điểm, cô buồn, cô giận, cô mắng cả lớp làm tôi thấy rất sợ, nhưng lại thấy thương cô nhiều hơn. Các bạn bảo cô ghê, cô hay mắng nhưng đâu có biết cô đã buồn như thế nào. Cứ tưởng chỉ là mất điểm thi đua, chỉ không đứng lớp tốt mà thôi, nhưng có biết đâu cô xấu hổ như thế nào khi lớp mình chủ nhiệm hay bị các cô giáo khác chê. Cô lên nói với cả lớp, tôi cũng thấy xấu hổ thay cô. Trước đây sinh hoạt có lẽ là giờ mà bọn tôi sợ nhất nhưng kể từ khi có cô thì nó không còn đáng sợ như vậy nữa, nó là giờ mà chúng tôi lại tiếp tục được giao lưu bên cạnh đó thì cô cũng khuyên những bạn còn học kém phải phấn đấu hơn. Nhiều lúc tôi đã từng nghĩ nếu như suốt đời học sinh của tôi được học văn cô được cô làm chủ nhiệm thì hay đến mấy và có lẽ đó cũng là hy vọng của tất cả đám học trò chúng tôi. Nói đến cô thì ko thể ko nói đến tài năng của cô, cô là 1 giáo viên Văn giỏi Sự nhiệt tình, nhiệt huyết của cô đã truyền cảm hứng vào con người vốn khô khan của tôi. Cô không hỏi những câu hỏi khó nhưng cũng không quá dễ, để chúng tôi có thể tư duy, suy luận theo cách nghĩ của mình, cô luôn tôn trọng câu trả lời của mỗi bạn. Bạn nào sai hay nói thiếu cô nhắc nhở rồi chỉnh sửa lại cho đúng. Mỗi lần có học sinh hỏi bài, cô luôn chăm chú lắng nghe câu hỏi, lắng nghe cách hiểu của bạn rồi cô mới tỉ mỉ phân tích câu trả lời. Cô say sưa

giảng bài thật kĩ càng không bỏ qua chi tiết nào, mỗi khi tới câu khó, cô thường nhấn mạnh và nhắc lại nhiều lần để chúng tôi có thể nhớ luôn tại lớp. Giọng cô truyền cảm lắm, nên khi cô giảng bài, cả lớp đều say sưa nghe giảng, có bạn sợ bỏ qua ý hay của cô còn nhanh chóng ghi chép lại, cô luôn biết cách truyền đạt lời hay ý đẹp, truyền cảm hứng học tập cho học sinh. Những bài viết văn sau đó đối với tôi không còn là quá khó, mà trôi qua thật dễ dàng khi những lời giảng của cô vẫn còn vang vọng bên tai. Cô không những dạy tôi môn Văn mà cô còn dạy tôi nhiều lời hay cái đẹp nữa. Không những trong học tập, trong sinh hoạt ngoại khoá cô cũng rất nhiệt tình, cô quan tâm, chăm sóc các bạn trong đội đá bóng nam nữ, dẫn dò các bạn thi tìm kiếm tìm năng ôn bài thật kĩ để thi đạt giải cao, cô còn chăm sóc các bạn khi các bạn bị bệnh và đưa các bạn xuống phòng y tế. Cô rất ân cần và chu đáo. Tôi rất yêu quý cô.

Trong cuộc đời học sinh, chắc hẳn các bạn đã có những kỉ niệm với thầy cô giáo. Đối với tôi, đây chắc chắn là kỉ niệm và cũng là bài học xương máu cho tôi. Chuyện là như thế này: Lớp tôi học Công Nghệ, đã đến thời hạn đã nộp bài, cô công nghệ bảo tôi đi thu tất cả các bài làm của các bạn, tôi vâng lời thu lại tất cả các bài làm nhưng trước đó cô Diệu cũng có bảo tôi báo cáo cho cô những ai chưa nộp bài, nhưng tôi lại không báo cáo, đến khi cô Công nghệ chấm bài và phát hiện thiếu bài đã trừ lớp tôi 3 điểm và chỉ còn lại 37 điểm mà thôi. Cô Diệu biết được chuyện liền rầy tôi tại sao không báo cáo những bạn không nộp bài để lớp mình bị trừ điểm. Tôi cảm thấy thật ân hận và có lỗi. Nhìn vào đôi mắt nghiêm nghị, mà thất vọng về tôi, tôi cảm thấy mình thật không xứng đáng là cán sự lớp giỏi, tôi sẽ phải cố gắng để không phụ lòng cô.

Khi đã xa, bạn sẽ cảm thấy như mình đã đánh mất thứ gì đó rất lớn trong đời. Chẳng còn những lời răn đe, chẳng có trách phạt và chẳng thể lớn lên thêm được nữa. Không còn những người hướng dẫn trong đời, chúng ta phải tự học hỏi, tự rút tỉa kinh nghiệm từ những bài học có thật trong cuộc sống. Và những bài học thực tế của cuộc sống thì không còn khô khan nữa, nó sinh động, nó nóng hổi và chúng ta không có nhiều cơ hội để làm sai, vì khi làm sai chúng ta phải trả giá chứ không đơn giản là lời răn đe ngọt ngào vô hại. Đến khi đó bạn mới hỏi: “Còn ai nhớ, ai quên con đồ xưa...?” Lúc đó phải chăng là muộn lắm không? hãy quý trọng những năm tháng học trò, hãy cố gắng tận hưởng khoảng thời gian hạnh phúc nhất đời mình. Có thể bạn không tin tôi, nhưng những thầy

giáo, cô giáo đang đứng trên bục giảng kia, họ không chỉ có bảng đen và phấn trắng, họ còn có tình yêu vô bờ dành cho bạn, cho tôi và cho những ai được gọi là học trò. Họ có cái gọi là tâm huyết với mỗi phần tương lai nhỏ bé. Chịu khó cảm nhận đi, chắc chắn bạn sẽ cảm thấy một định hướng cho tương lai của mình từ nơi thầy cô của bạn. Vì từ những bài học và lời răn dạy chúng ta sẽ lớn lên mạnh mẽ, sẽ góp nhặt được nhiều điều cho cuộc sống và những va chạm thực tế trong cuộc đời phía trước. Hãy sống hết mình cho những năm tháng quý báu mà các bạn sẽ có, đang có, và đã có các bạn nhé! Cuối bài viết này, tôi không thể quên nói lên lời tri ân đối với cô chủ nhiệm của tôi cùng với các thầy cô giáo đang đứng trên bục giảng trông người. Tôi kính chúc quý thầy cô có nhiều sức khỏe, hạnh phúc và gặt hái nhiều đóa hoa tươi thắm trong sự nghiệp của mình.

Trên cuộc đời này, có biết bao tình cảm vô cùng thiêng liêng và sâu sắc. Tình mẫu tử, tình phụ tử, tình anh em và cả tình thầy trò. Mọi tình cảm đều có ý nghĩa khác nhau. Thầy cô đã cho chúng tôi hiểu thế nào là tình thầy trò, một tình thầy trò thực thụ. Chúng tôi sẽ mãi biết ơn thầy cô. Chúng em sẽ cố gắng dành tặng cho thầy cô những đóa hoa niềm vui chứa đựng sự biết ơn sâu sắc nhất của chúng tôi vào những ngày 20 - 11. Chúng tôi biết rằng tình cảm đó sẽ không bằng những gì thầy cô dành cho chúng tôi. Nhưng chúng tôi sẽ cố gắng làm cho thầy cô cảm thấy tự hào về chúng tôi, để thầy cô có thể mỉm cười mãn nguyện. Thầy cô ơi, thầy cô sẽ mãi là người dìu dắt chúng tôi trên đường đời. Chúng tôi sẽ luôn chăm chỉ học hành để không phụ lòng thầy cô. Tôi ước sao mình mãi là đứa học trò yêu dấu của thầy cô, mặc dù biết là không thể được. Tuy vậy, tôi vẫn cầu mong là các thầy cô sẽ mãi tiếp tục dẫn dắt nhiều thế hệ măng non bước qua cánh cửa dẫn đến một vùng đất kì diệu. “Thầy cô ơi! Em không biết phải bày tỏ tình cảm của mình như thế nào nữa, em chỉ muốn cảm ơn vì tất cả những điều hay, điều bổ ích mà thầy cô đã truyền đạt đến thế hệ học sinh chúng em. Những người lái đò của một tương lai mộng mơ. Rồi mai đây, khi xa mái trường thân yêu này, em hứa sẽ cố gắng học thật giỏi và trở thành một người tốt cho xã hội, để thầy cô có thể tự hào nói rằng: “Tôi đã góp một người có ích cho cuộc sống”.

Cảm ơn cô thật nhiều một “người mẹ” đúng nghĩa của tôi ở trường